Ч. 216. Второк 12 жовтня (29 вересня) 1909. Рік XIX.

Виходять у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(50 засїдане I. сесиї IX. періоду).

Суботвішне засїдане Сойму відкрив Є. Е. п. Маршалок кр. о годинї $10^1/_2$ перед полуднем.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитав секретар пос. Урбаньский ряд внесених петиций. Деякі з них підпирали пос. Скварко і др. Ґурский.

Відтак відчитали секретарі зголошені внесеня і інтерпеляциї.

Наглячі внесеня поставили: пос. Адам, взиваюче правительство, аби видало скарбовим властям вказівки що до справедливого примінюваня податкових законів до заробкових і господарских товариств; пос. Скварко в справі руских написів на публичних будинках у всхідній Галичинї і пос. Винничук о запомогу для погорільців громади Ямниця, станиславівского повіта.

Пос. Ст. Ген. Бадені поставив внесене в справі получення зелїзницї Львів-Підгайцї з лінією Станиславів-Гусятин в Бучачи.

Інтерпеляцию поставив пос. Сандуляк в справі неправних виборів громадских в Ілинцях пов. Снятин.

При петициях попирав пос. Скварко петицию вдови по учителю Стеткевичу о підвисшене вдовичої пенсиї. Пос. ґр. Л. Пінїньский вніс, щоби з огляду на те, що буджетова комісия закинула специяльну дискусию над буджетом, дальші петициї, обтяжуючі краєвий буджет, відослано до краєвого Видїлу.

По приступленю до дневного порядку, відослано до адміністрацийної комісиї справу дозволеня повітовій радї в Бережанах на затягнене позички в сумі 500.000 кор. а до комісиї банкової внесеня посла Шецля в справі закона о покликане „краєвого бюра посередництва парцеляцийного" та в справі зміни статута краєвого банку через заведене відділу кредиту парцеляцийного.

Перше внесене пос. Шецля відослано до банкової комісиї на внесене пос. др. К. Левицкого, бо внескодавець бажав, щоби оно пішло до комісиї аґрарної.

По тім мотивував пос. др. К. Левицкий свій внесок. Внесок сей пропонує ухвалу закона, котрий би змінив постанову §. 13 ординациї виборчої громадскої з 12 серпня 1866 В. з. кр. 19, а на єї місце впровадив такий новий:

13-ий § „На підставі стану виборців будуть утворені круги виборців. В громадах, в котрих число виборців не перевисшає 50, будуть утворені два, у всіх инших три круги виборчі. Круги виборчі будуть утворені отсим способом, що число всіх осіб в списї виборців по мисли § 12 сего закона спорядженім, в порядку там установленім уміщених, подїлить ся має в першім случаю на дві, в другім на три рівні части та одержані з сего подїлу. Ґрупи виборців становити будуть в першім случаю два, в другім три круги виборчі".

Внесене переслано до громадскої комісиї.

З черги розпочала ся дебата над проєктом закона в справі орґанізациї внїшної торговлї Галичини, котрий відповідно до внесеня пос. Баталії предложив референт промислової комісиї пос. др. Адам.

Розвинула ся дуже широка дискусия, в котрій забирали голос пп. К. Левицкий, Ганчаковский, Баталія, Король, Колїшер і Олесницкий.

Становище більшости боронив бар. Баталія, котрому відповідав пос. Олесницкий, вибраний ґенеральним бесїдником „против". Він заявив, що Русини не дозволять розширювати краєву автономію, як довго наш нарід не осягне повної рівноправности. По промові ґенерального бесїдника „за" пос. Колїшера, та кінцевім виводі пос. Адама і фактичнім спростованю пос. Короля, зажадав пос. Олесницкий голосу в справі голосованя, та заявивши, що тут ходить фактично о зміну статута, попросив краєвого

48)

Образки з подорожи по Америцї.

Після Т. Келїнґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Ми поїхали горі долиною ріки Медісон. Я сїв собі на кізлї коло візника і розглядав ся на всї сторони. Околиця була собі звичайної, простої краси, досить подібна до тих, які я видів на вижинах Кольорада. Навіть цьвіти при дорозї були мої старі знакомі. Дерева стали знов малі, карловаті, подібно як в Скалистих горах від полудня, і научили мене подвійно оцїнити красу величезних сосон і кедрів в Каліфорнії та Ореґонї. Але тепер нараз показало ся щось нового. В малий ставок край дороги спливало з висше положеної луки якесь жерело, і то очевидно жерело горячої води. Хмари пари ослонили то місце, з котрого оно випливало, а вода понизше него в ставку булькотїла і перевертала ся, мов би кипіла на припічку.

Мене се з'явище природи, кипяче жерело серед зимового холоду, здивувало незвичайно і я звернув на него увагу візника та моїх товаришів подорожи. Але наш візник не задержав своїх шкап. Усьміхнувшись сказав, що небавком побачимо зовсім инші річи, а за кілька годин навіть на більші жерела як отсе не будемо звертати уваги.

Але не здавало ся, щоби він правду говорив. Ми їхали до самого полудня і не бачили ще нїчого. На полуденок станули ми знов в шатрах в тім місци, де сплива ся ріка Ґіббон з Файрголь і тут побачили ми малого чорного медведя, котрий вилїз з корчів і дав ся годувати, як тоті медведі, що в менажериях. Не було то нїчого незвичайного, отже де обіцянка нашого проводиря?

Коли ми ще й по полудни їхали, цїлими годинами, тепер вже горі рікою Файрголь на полудне, а все ще не було видко нїчого незвичайного, пригадав я візникови то, що він нам обіцяв. Він не сказав на то нїчого, лиш показав батогом на широку долину, на край котрої ми тепер приїхали. Долина спочивала в мовчаливім спокою як і всї инші, через котрі ми доси переїхали, але на єї серединї були мабуть якісь машини уставлені, бо там між деревами шипіло і лопало та показували ся у воздусї сотки хмар з пари, як то я доси видів лиш при парових кітлах. Але хто би тут серед ґірскої глуші поуставляв якісь машини? Здивований зрозумів я: то земля сама випускала із себе ті хмари пари, котрі з вульканїчною силою піднимали ся аж до неба; тут були очевидно при роботі огненні сили, які знаходять ся укриті в самій серединї землї. Візник задержав конї; зараз коло воза край ліса була якась дивно вироблена в земли лійка з сїрого вапна, котрої ми зараз недобачили, а з котрої піднимали ся також легкі хмари пари. Нїхто з нас не відозвав ся анї словом, коли ми тепер зійшли з дороги і осторожно приступили до тої якоїсь дивної лійки.

Чи то нам лиш так здавало ся, чи справдї хмари пари стали ся тимчасом сильнїйші? Они бухали раз по раз з лійки в коротких відступах мов би з парової рури на льокомотиві, що стоїть готова до від'їзду. Тепер добували ся они ще скорійше а ось один з тих горячих відхилів кратеру видвигнув з глубини филю булькотїючої білої піни. Ми відступили ся чимскорше, якраз ще в пору, щоби уйти другої, більшої филї, яку видвигнув один з найближших відхилів. А відтак стало ся щось страшенного: з малого кратеру бухнула високо в гору запінена струя, котра в горі у воздусї прояснила ся у сьвітячий стовп води, котрий кілька мінут стояв серед зеленої поляни мов би якийсь дивний водограй. Відтак двома чи трома спадами запав ся, а коли минула ще одна мінута, підняла ся із сїрого кратеру знов легка хмара пари. Майже з торжественним чувством вернули ми назад до своїх возів. Ми перший раз побачили, як вибухає ґейзір.

Правду казав наш візник: по кількох годинах ми вже й не дивили ся на такі дрібницї як горячі жерела, що вибухали із землї серед ліса. Ми би їх вже й не могли були почислити, хоч би хотїли, тоті білі вапняні розколини в земли поросли зеленою травою, з котрих добувала ся кипяча вода, щоби великими або малими течіями, що виглядали мов слїди тинку, плили до найблизшого потока або ріки і щезали тут у филях студеної води. Небавком не зважали ми вже й на сотки тих го-

Маршалка о сконстатоване, чи є на салї $\frac{3}{4}$ присутних послів та чи $\frac{2}{3}$ присутних згоджують ся на те, щоби приступати до спецчяльної дебати. Іменем своїх товаришів заявляє він, що они від голосованя усунуть ся. — Пос. Король заявив також, що его клюб виходить.

Як рускі посли вийшли, кр. Маршалок заявив, що він не уважає, щоби тут розходило ся о зміну краєвого статута, через те не сповнить домаганя пос. Олесницкого.

Всіми голосами против пос. Старуха, що лишив ся на салї, ухвалено перейти до специяльної дискусиї.

Рускі посли розпочали обструкцию.

На руску обструкцию найшли члени польскої більшости такий спосіб, що по промові першого руского бесідника дебату замикали, а записавши ся численно „за" і „против", вибирали своїх ґенеральних бесідників, котрі відтак зрікали ся слова.

Так ухвалено § 1—4, почім п. Маршалок о год. $2\frac{1}{2}$ замкнув засідане.

Слідуюче засідане нині рано.

Новинки.

Львів, дня 11 жовтня 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував ст. контрольора в статутї технічно фінансової контролї, Феликса Фалишевского, інспектором для округа службового краєв. Дирекциї скарбу у Львові. — П. Міністер справедливости іменував асистента канцелярийного Волод. Вагнера начальником канцеляриї в окружнім суді в Стрию.

— **Огнї.** Дня 5 с. м. вибух в Доброполи коло Бучача огонь, котрий в короткім часї половину села перемінив в одну страшну, червоно бухаючу полумінь. До кількох годин знищив огонь половину села. Шкоду обчисляють на яких 400.000 кор. Самого збіжа, зложеного в стирти і стіжки згоріло 3.425 кіп. На другий день знайдено на місци пожежі много спечених безрог, дробу і псів. Коні і корови уратовані длятого, що були в часї катастрофи на пасовиску і при роботі в поли. Огонь був так сильний, що нічо перед ним не устоялось. Дерева згоріли з листєм. Стіни перетлїли на скрізь і порозпадались в купи пороху. Бараболя в ямах попекла ся. Плач і нарікане, що аж жаль дивитись. Як би на збільшене нещастя не було ще й чим гасити; з керниць вичерпано всю воду і сикавки стояли безчинні, бо не можна було нїгде води дістати. — В Більчу золотім борщівского повіта вибухла дня 5 с. м. в полудне пожежа, викликана дітьми, що бавили ся сірничками під стіжком і при сильнім вітрі знищила 12 господарств. Огонь спинив ся о кладовище. Погорільцї стратили цїле своє майно а шкода виносить 30.000 корон. При ратунку визначила ся пожарна сторожа „Січ" з трема сикавками. Для несеня помочи нещасним погорільцям, котрі не були обезпечені, завязав ся ратунковий комітет, котрий просить жертволюбивих людий о надсилане ласкавих датків на руки о. пароха Ник. Сімовича.

— **З армії.** Розпорядженем цїсарским войска в Босні і Герцеґовині будуть роздїлені на два корпуси: XV в Сераєві і XVI в Задарі. Ґенеральний інспекторат армії установлено в Сераєві, а ген. інспектором іменований ґен. Варешанїн з полишенем на становищи шефа краєв. правительства в Босні і Герцеґовині. Командантом XV корпуса іменований польний маршалок поручник Ауфенберґ. Польний маршалок поручн. Фанта іменований комендантом XVI корпуса і командуючим ґенералом в Задарі. Польний маршалок-поруч. Гузенбляс іменований ґенер. інспектором корпусних шкіл офіцирских.

— **Дрібні вісти.** Правительство не згодило ся на заведене на Буковинї окремої жидівскої куриї виборчої. — Отворене нової зелїзницї льокальної на Буковинї Веренчанка-Юрківцї відбуде ся дня 17 с. м. — Ученики 8 ої кляси III ої ґимназиї в Чернівцях заповіли страйк з причини, що їм не визначено окремої комнати, лиш мусять вандрувати з кляси до кляси. — В Яричеві старім ширить ся пошесть шкарлятини. — В Станиславові збанкротував купець Лев Шварцвальд. — Кароля Сороковского, тощика зелїзничого, побив оногди злодій, котрого він віддав до арешту, а котрого оногди випущено на волю. — В лїсї недалеко Львова пострілив побережник в наслїдок неосторожности парібка Івана Кулика і зранив его легко в голову.

— **Арештоване шантіїв.** На жадане суду карного в Кракові арештовано в Сяноцї двох купцїв, котрі допускали ся обманьства на шкоду фабрикантів. До сеї шайки належало ще сїм иньших осіб, котрим однак удало ся втечи за границю. Спілка тота побирала всїлякі товари з фабрик у Віднї і Варнсдорфі та продавали їх, а перед фабрикантами викручувала ся банкротством. Так пропадали товари без слїду а фабриканти потерпіли страти на десятки тисячів.

— **З царства кнута.** Після урядових звітів, які предложила управа вязниць в Росиї радї державній з днем 15 марта 1909 було у всїх російских криміналах до дня 1 лютого 181.137 арештантів. Се число однак не обнимає тих, що знаходили ся під ту пору в дорозї до криміналів або або до копалень на Сибірі, а котрих число подають урядово 30.000. Число вязнів збільшало ся в послїдних 4 роках постійно. В 1904 р. сидїло денно у вязницях цїлої держави 85.000, в 1906 вже 111.000, в 1907 р. 138.000, в 1908 р. 170.000, а з днем 1 лютого 1909 аж 181.137 вязнів. Позаяк всї вязницї в цїлій державі могли помістити лиш 107 осіб, то настало переповнене а в наслїдок того вибухли по вязницях пошестні недуги як шкорбут і тиф. В наслїдок того, що над вязнями особливо же над засудженими збиткувано ся в страшний спосіб, то богато з них самі відбирали собі житє. Від січня 1906 аж до падолиста 1908 занотували ґазети 160 таких самоубийств. Після урядових вістий страчено в послїдних 4 роках через повішене 2118, а після вістий в ґазетах 2298 людий. В сім послїднім числї містять ся також і страчені вояки.

Причиною сего безпримірного і нїгде в сьвітї не практикованого трачення людий „по закону" зі взглядів політичних, єсть необмежена і всемогуча власть російскої бюрократиї, котра для визиску і для забезпеченя собі добрих доходів, держить ся кріпко за руки і стоїть навіть понад царем. Як би цар хотів обмежити ту власть своєї бюрократиї, то его без сумніву стрітила би що найменше така судьба, як бувшого турецкого султана, коли не гірше. Що так єсть, може послужити доказом хоч би історія початку нинїшної „охрани" — всемогучої власти полїцийних аґентів, котрі теpоризують навіть найвисші круги. Початок охрани сягає 1881 р.

В першім роцї панованя царя Александра III. була охрана установлена для особистої безпечности царя. Тодї то шеф тої окремої полїциї, полковник Деґаєв, навязав зносини з терористом Деґаєвом і піддав ему плян, щоби він спонукав терористів до убитя тодїшного міністра справ внутрішних ґр. Толстого і великого князя Володимира, а відтак щоби їх зрадив. Тим способом стане він, Судейкін, на певно шефом цїлої полїциї та виробить Деґаєву добру посаду. Такий то був початок тої охрани, котра тисячами тратить людий лиш, щоби її аґенти провокатори могли добре набивати собі грішми кишенї.

— **Добре вискоботали.** Господар з Білки шляхотскої, Михайло Кравчук приїхавши до Львова, вступив до шинку при ул. Костельній, щоби там зі своїм товаришем Войтіхом Карпом випити яку чарочку і дещо перекусити. До їх стола присїли ся ще й якісь дві красавицї

рячих ставів та вапняних ям, в котрих вода з глубини насамперед підпливала так, що виповняла їх по самі береги а відтак переливала ся з них мов з мисок і плила дальше. Тоті жерела і ставки творили ніби хор в тім концертї водних штук, який тут давала природа. Они творили для нас з цїлої просторої вижини ніби один зачарований край, бо показували нам на кождім кроцї ті загадочні сили, які тут дїлали під верхнею землї. Та й чого зупиняти ся коло карликів, коли можна дивити ся на велитів?

Ось перед шатрами, в котрих ми вечером станули, лежала преці цїла робітня чортів, долина ріки Файрголь, вкрита цїла самими ґейзірами, котра вже на самім початку зробила на нас враженє, мов би ту поуставляв хтось якісь величезні машини і пустив в рух. Тут бухало, лопало і гуділо з тисячів челюстий, булькотїла і випливала кипяча вода з тисячів розколин і тисячі хмар, що піднимали ся з тисячів якихсь ям, розстелювали ся мов якісь заслони понад лїсом і лукою. І як би серед живих тварий піднимав ся один з тих ґейзірів за другим та кождий окремо показував свою штуку: насамперед гуділо і булькотїло в его глубинї, пара ставала сильнїйша, давав ся чути якийсь свист, раз або й другий зашуміло і показала ся піна а наконець з шумом і гуком бухнув блискучий стовп води з глубини кратеру і сьвітив ся цїлими минутами довго понад полем, з котрого виходила пара.

А межи тими великими водограями видко було малї лійки з вапна і кременя дуже делїкатної краски, в котрих глубинї збирала ся горяча вода і творила ясний так само пишно закрашений уровень. На вид їх нагадали ся менї ріжнобарвні морскі скальки, котрих шкаралупа замість морского зьвірятка наповнена загрітим вином. Та й з тих лійок підоймала ся від часу до часу густа пара і мішала ся з тими густими хмарами, що піднимали ся із кипячих кратерів. А цїла тота гра вод, той зворушаючий прояв підземних сил, що робили непевною ту землю, на котрій ми стояли, відбувала ся серед глухої тишини на тій самотній гірскій долинї, понад котрої темними сосновими краями заходило якраз сонце і осьвітило єї слабим сьвітлом, як би не із сего сьвіта так, що по менї аж мороз пішов серед тої горячої пари, яку саме під моїми ногами витворював огонь землї.

Ми ходили опісля через цїлий слїдуючий день по ґейзірових полях а поодинокі з них видавали ся нам мов би якісь живі сотворіня. Ми постояли коло Старого Вірного (Old Faithful — Ольд Фетфуль), котрий дістав свою назву від того, що вибухає з незвичайною точностю що 65 минут, та викидає стовп води через 4 до 5 минут на 35 до 45 метрів високо. Его струя єсть так красна і велика, що людский дух придумав ще й штуку до сего чуда природи і вечером осьвітлюють сей стовп води електричним рефлектором. Дальше пішли ми до Улия, котрий одержав свою назву від того, що его кратер єсть кругло заскleплений як улий; він вибухає дуже неправильно, але за то стовп его води доходить до 60 метр. висоти. Ми мали то щастє побачити і его вибух. Відтак постояли ми коло Замку (Castle), котрий на білім вапнистім горбі піднимає ся мов би який замок; він вибухає лиш до 25 метр. висоти. Ґейзір Ґротто, которого богатий в печери кратер на 3 до 4 метри високо вкриває постійно біла пара, бризнув нам як би неохотно лиш тоненькою струєю води, коли ми до него підійшли, але сильнїйшим вибухом не запродукував ся перед нами. Та й Велит і Велитка сидїли сего дня тихо; они не вибухають цїлими тиждиями, але за того їх вибухи бувають дуже сильні і тревають цїлими годинами. Леві Львиця, Ювель, Війка, Комета і красний Ріверзайд (Riverside) виконували свою службу в наших очах так пильно, що хоч они належать до поменших між своїми, треба все таки з похвалою про них згадати.

Але найпильнїйшим з тих малих був Минутовець (Minuteman), котрий пускає що мінути струю води на 10 метр. високо і то, як впрочім і деякі инші ґейзіри, не з вапнистого кратера але із закрашеної водойми, повної горячої води. З такої найбільшої водойми, що творить мале озеро, довге на 120 м., вибухає найбільший із всїх ґейзерів Ексцельзіор, котрий однак дрімає вже від 1890 р. Він потребує богато лїт огрівати ся в споді, щоби розігріти ся аж до тої сили, котра би двигнула его масу води; але скоро настане така хвиля, то він трийцять до сорок вибухами викидає цїле озеро до висоти 75 м., видовище, якого другого не знайти на земли.

(Дальше буде).

і розпочала ся весела забава, тим веселійша, що красавиці забавляли гостий не лиш веселою балаканкою, але ще й скоботали їх. Не без того, що й оба товариші мабуть відплачували ся не лиш самим чествованем але й так само скоботанем на свій лад. Остаточно весела забава скінчила ся сумно для Кравчука. Коли красавиці винесли ся, спостеріг Кравчук, що они вискоботали єму ізза пазухи 164 корон. Кравчук пішов зараз на поліцию і дав о тім знати, але мабуть і на тім закінчило ся. Тепер буде він добре памятати, як то красавиці у Львові уміють скоботати.

— **Розбишацтво.** Чутка про арештоване Циганів в горлицкім повіті, — о чім ми доносили в послідній числі — показало ся передчасною. Правдою есть лиш то, що ватагу розбишаків виділи в Конечній недалеко угорскої границі. Розбишакам удало ся втечи до ліса, але жандарми розставились вже на угорскій стороні і дали до Горлиць телеґрафічно знати, що вже суть на тропі розбишаків. Може однак легко стати ся, що розбишакам удасть ся втечи на угорску сторону. Про розбої сеї ватаги доносять: Дня 4 с м. в ночи вломили ся розбишаки, виважившп двері, до коршми в Токах. Оден з них пострілив з револьвера коршмаря Спіру, наслідком чого наші доміівники, наробивши крику, повискакували крізь вікна. Сусідуючий з коршмою Жид Кольбер, збудженій тим криком, вийшов зі свого дому на гостинець, але в тій хвили один з розбишаків ударив єго колом по голові і вбив на місци. Коли ж зачали збігати ся з села люди, розбишаки впали до одного господаря і зажадали, щоби він їхав з ними. Господар не хотів дати фіри, а тоді розбишаки, не думаючи богато, господаря застрілили і запрягши єго коні до візка, від'їхали в сторону Угорщини. Досьвіта селяни в Бортнім, горлицкого повіта бачили, як гостинцем гнав візок, та як змучені коні не могли дальше вже бічи. Тоді розбишаки позіскакували з візка і побігли до недалекого ліса. В полуднє того самого дня они з'їли в коршмі в Баниці (пов. Горлиці) обід і заплативши, втікли знов до ліса.

— **Бензина в керници.** З Живця доносять про таку непаслиму пригоду, котру спричинила бензина в керници: Шлюсар зелізничий Фр. Сендак відкручував оногди шрубу в зелізничій керници, призначеній до чищеня з причини, що з керниції глубокої на 4 і пів м. добував ся запах нафти. Увійшовши по східцях до керници, запаморочений ґазами впав до води і утопив ся, хоч єму поспішено зараз на поміч. — Як пізніші доходженя показали, назбирала ся була в керници груба верства бензини, котра добула ся до керниці з двірця зелізничого, де на кільканайцять днів перед тою катастрофою пук котел ваґона наповненого бензиною у віддалі більше як 80 метрів а бензина пересякнула через верству землі аж до керниці і занечистила воду. Коли відтак вкинено до керниці запалену солому, щобя спалити нагромаджені там ґази, настав там сильний вибух бензини, що попарив робітників коло керниці і урядника зелізничого. Запалена в керници бензина горіла відтак ще цілу годину.

Телеґрами.

Відень 11 жовтня. „W. Ztg" оголосила патент цісарский, скликуючий раду державну на день 20. с. м. Перше засіданє відбуде ся в середу дня 20. с. м. о 11 год. рано.

Відень 11 жовтня. Репрезентанти німецких партий і послів соймів горішно- і долішноавстрийского, зальцбурґского і форальберґского ухвалили по конференциї з бар. Бінертом предложити своїм соймам внесеня в справі заведеня язика німецкого яко виключно язика урядового в тих соймах, в управі краєвій і громадах.

Будапешт 11 жовтня. Пос. Уґрон, віцепрезес партиї независимости видав до виборців письмо, в котрім заявляє, що виступає з партиї независимости, бо Кошут зрадив партию і вирік ся єї проґрами, відступивши від жаданя повної независимости Угорщини а жадає лиш самостійности економічної.

Берно моравске 11 жовтня. Вчера відбули ся тут збори урядників державних і ухвалено резолюцию в справі праґматики службової і часового авансу. Крім того ухвалено ще другу резолюцию, взиваючу послів до ради державної, щоби всіма силами старали ся зробити палату здібною до праці.

Мелілля 11 жовтня. Проводирі кабільских племен прибули тут, щоби поробити предложеня в справі піддання ся.

Мелілля 11 жовтня. Інфант Дон Карльос виїхав до Селиану.

Париж 11 жовтня. Ціла републиканьска праса і часть умірної приймає дуже прихильно бесіду Бріянда виголошену в Періже, в котрій взивав до мирення до помирення ся всіх партий.

Солунь 11 жовтня. В кругах поінформованих не знають нічого о якійсь наміреній втечі султана Абдул Гаміда. Бувший султан був з причини появленя ся турецкої фльоти під Солунем дуже подразнений, бо не міг пояснити собі причини, задля якої она заплила до пристані. У віллі, де він мешкає, не стало ся нічого, що звертало би увагу. Також серед варти, що стереже віллї, не пороблено ніяких нових заряджень.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посиішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.

" 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.

" 1/7 до 30/9 5·30.

в неділі і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:

що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,

в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10 \cdot \underline{10}$

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11 \cdot \underline{15}$.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10 \cdot \underline{38}$.

*) до Станиславова, *) до Коломиї

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11 \cdot \underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.

*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.

" 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.

" 1/7 до 31/8 5·50.

в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.

в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).